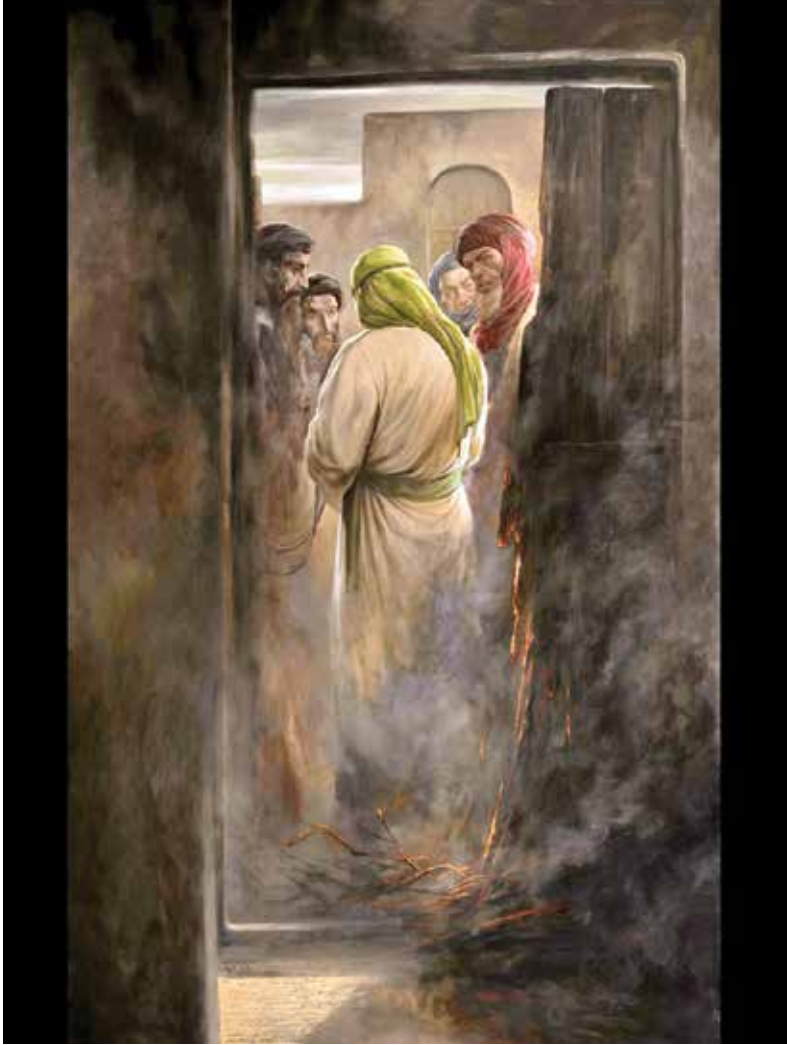

<div>تلفن: ۰۲۱ ۸۸۷۶۱۷۲۰ تایمر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ ارتباط مردمی: ۰۲۱ ۸۸۷۶۹۰۷۵ پایمک: ۰۲۱ ۴۵۱۲۱۳ روایط عمومی / نشانی: تهران خیابان خرمشهر،شماره ۲۰۸ مصدوق بستنی: ۰۲۱ ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ / امور مشترکین: ۰۲۱ ۸۸۷۴۸۸۰۰</div>	
<div>چاپ: چاپخانه‌های همشهری، شرکت چاپ جام‌جم سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: درانده گواهینامه آیزو ۹۰۰۱ شرکت NISCERT بخیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ (۰۲۱) انتشارات موسسه فرهنگ مطبوعاتی ایران: ۰۲۱ ۸۸۵۴۸۸۹۲-۵ http://irannewsaper.ir</div>	
<div>صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی مدیر مسئول: محمدحسن روزی‌حلب چاپ‌نشین مدیر مسئول و سردبیر: تقی‌پور</div>	
<div>اذان ظهر ۱۲:۰۵ اذان مغرب ۱۷:۱۸ نیمه شب شرعی ۲۲:۲۰ اذان صبح فردا ۵:۴۳ طلوع آفتاب فردا ۷:۱۳</div>	
<div>امام رضا علیه السلام: سخن روز هرکسی اندوه مؤمنی را برزاید، خداوند در روز قیامت، غم از دلش می‌زداید. الکافی، ج ۲، ص ۲۰۰</div>	

	نگاره
	حسن روح‌الحقین
	«مقتدرِ مظلوم»
	برای شهادت حضرت فاطمه (س)

	فضای مجازی
	واکنش‌ها به شایعه دست‌مزد‌های میلیاردی مجریان تلویزیون در مسابقات جام جهانی، بازناب حرف‌های سانسور شده سینما در کف خیابان، یادی از بزرگان سینما که در سال ۲۰۲۲ جان باختند و… از جمله اخبار پربازدید در رسانه‌های رسمی و فضای مجازی است که برش‌هایی برگزیده از آنها را در ادامه می‌خوانید:

- یادروز**

سینمای جهان امسال نیز جمعی از چهره‌های تأثیرگذار و ماندگار خود را از دست داد؛ از سیدنی پوآتیه نخستین بازیگر سیاهپوست برنده جایزه اسکار و پیشگام سینمای سیاهپوستان گرفته تا ولفگانگ پترسن نویسنده و کارگردان آلمانی فیلم کلاسیک «کشتی» و آثار موفق هالیوودی چون «تروی»، «نیروی هوایی یکم» و «شیوع». اما مطرح‌ترین چهره سینمایی که سال گذشته جان باخت «ژان لوک گدار» سینماگر سرشناس و از چهره‌های مطرح و پیشگام موج نوی سینمای فرانسه است. ایسنا در آستانه سال نو میلادی در گزارشی به مرور کارنامه کاری مهم‌ترین چهره‌های سینمایی پرداخته است که در سال ۲۰۲۲ جان باختند.

- خبرروز**

فیلم کوتاه «نازیری» به نویسندگی، کارگردانی و تهیه‌کنندگی محمدرضا محمدی، موفق به کسب جایزه بهترین فیلم کوتاه بین‌الملل از هفتمین دوره جشنواره «استاف ام‌اپکس» مکزیک شد. این فیلم در ادامه حضور بین‌المللی خود نامزد جایزه هزار دلاری بهترین فیلم کوتاه سال ۲۰۲۲ جشنواره فیلم کوتاه «اسلم» آمریکا و حضور در دو جشنواره معتبر «اسین میکینگ» بنگلادش و «نورواک» آمریکا نیز شده است.

- سخن روز**

«بخش زیادی از آن حرف‌ها و گفت‌وگوها و دغدغه‌ها که در حوزه‌های نظری، فیلمسازهای اندیشمند دنبالش بودند تا فیلم آن را بسازند و جامعه را مطلع کنند، به دلیل آنکه جلوی آنها گرفته شد الان به شکل هیجانی و کاذب در کف خیابان پخش شده است.»
گوینده این عبارات مهدی کریمی تهیه‌کننده فیلم «آژانس شیشه‌ای» است. او در گفت‌وگویی با ایسنا، در بررسی دلایل کم‌رنگ شدن فیلم‌های سیاسی و منتقدانه در

سینمای ایران گفته است: «اگر ما در آن گفت‌وگوی فرهنگی باعث رشد فکری مخاطب شده بودیم الان او به راحتی بازی نمی‌خورد و مسیر خود را با یک هیجان کاذب تغییر نمی‌داد. طبیعی است وقتی به محصولات فرهنگی در حوزه کتاب، فیلم یا تلویزیون نگاه می‌کنیم آنجایی که پیشگیری یا زودتر اطلاع‌رسانی کردیم، آسیب‌های کمتری به جریان اجتماعی و حاکمیتی وارد شد. در حال حاضر بخش زیادی از کشمکش‌ها از آن عدم آگاهی و روشنگری است. وقتی اطلاعات درست به ما نرسد، تصور می‌کنیم اطلاعات دیگری را که دریافت می‌کنیم درست هستند.»

- چالش روز**

یکی از مجریان تلویزیون ادعایی که در رویداد اخیر جام جهانی ۲۰۲۲ مبنی بر پرداخت دست‌مزد‌های میلیاردی به برخی مجریان تلویزیون عنوان شده را چندان دور از ذهن نمی‌داند و در این مسیر، اسپانسر را راهکار پرداخت این دست‌مزد‌ها برمی‌شمارد. رسول مجیدی در این باره به ایسنا، گفته است: «در شبکه ورزش واقعاً این‌طور نبود که بحث دست‌مزد میلیاردی مطرح باشد. ما هم ممکن است چنین خبرهایی را شنیده باشیم اما اگر صحت داشته باشد، یک دلیل این دست‌مزد‌های بالا، به اسپانسر برمی‌گردد. طبق اعلام تهیه‌کننده برنامه «جام ۲۲» و با توجه به تجربه اجرا، بیشترین دست‌مزد باید به جواد خیابانی تعلق بگیرد که فکر نمی‌کنم بیش از ۱۰۰ میلیون باشد و این دست‌مزد با توجه به استطاعت اسپانسر پرداخت شده است.»

- مکت‌روز**

استیون اسپیلبرگ («رقعی خوب» اسکورسیزی را شاهکار مورد علاقه‌اش از این کارگردان خواند. این درام جنایی سال ۱۹۹۰، با بازی ری لیتای فقید در نقش هنری، یکی از اعضای مافیای ایرلندی-ایتالیایی و ۲ دوستش جیمی با بازی رابرت دنیرو و تامی با بازی جو پشی را تصویر می‌کند که از جرم‌های کوچک فراتر می‌روند و به قتل‌های خشن می‌رسند. اسپیلبرگ در مطلبی نوشته‌است: «دیگر حسابش از دستم در رفته که تا به حال چند بار این شاهکار حماسی- سینمایی را تماشا کرده‌ام.»

کارگردان «آزواره‌ها» استدلال کرده است که در این فیلم هیچ بازی پس‌زمینه‌ای وجود ندارد و از دنیرو، پشی و لیونا به‌عنوان یکی از بهترین گروه‌های بازیگری تاریخ سینما یاد کرد.

- پیشنهادروز**

مجموعه ۶ جلدی «عاشقانه‌ها» شامل بازنویسی آثار عاشقانه ادبیات کلاسیک فارسی به تازگی توسط انتشارات پیدایش با چاپ جدید منتشر و راهی بازار نشر شده است. مجموعه قدیمی دیگری که این ناشر به تازگی با چاپ جدید عرضه کرده، «کتاب آفتاب» است که داستان‌های مذهبی را شامل می‌شود. طبق گزارش مهر، کتاب‌های این مجموعه که طی سال‌های گذشته توسط این ناشر منتشر شده‌اند، به این ترتیب هستند: «لیلی و مجنون»، «خسرو و شیرین»، «شیرین و فرهاد»، «بیژن و منیژه»، «سلمان و ایسال» و «ویس و رامین.»

نمی‌توانیم درباره سینما به‌عنوان یک پدیده جهانی فکر کنیم

منوچهر شاهسواری:از روزی که موضوع جایزه پژوهش سینما مطرح شد، احساس کردم باید بیشتر روی حوزه‌های فنی و تکنیکی مثل شیوه‌های تولید متمرکز شوم. همچنان معتقدم این شیوه‌ها متعلق به ما نیست و کاملاً جهانی است.نمی‌توانیم درباره سینما به‌عنوان یک پدیده جهانی فکر کنیم چراکه ما یک طوری فیلم می‌سازیم و در یک کشور دیگر، طوری دیگر. فارغ از امکانات و تجهیزات، همه ما به صورت یکسان یک فیلم تولید می‌کنیم، مثل گندم کاشتن که در همه جای دنیا به یک شکل انجام می‌شود. اینکه جایی آب بهتری دارد و بذر بهتری می‌تواند تهیه کند، موضوع دیگری است. اصل شیوه کار، همه جا یکسان است. امیدوار بودم و هستم که جایزه پژوهش سال سینمای ایران بیش از آنکه به جنبه آکادمیک توجه کند، به موضوع‌های مرتبط با فرایند تولید توجه داشته باشد. زمینه توجه به جنبه آکادمیک در دانشگاه‌ها وجود دارد. در این بین بعضی پژوهش‌ها برای خود من آموزنده بوده است. به‌عنوان یک فیلمساز بر اساس این پژوهش‌ها متوجه می‌شوم رویه‌های حاکم بر نظام‌های تولید واکران در جهان به کدام سمت می‌رود.

بخشی از گفته‌های این تهیه‌کننده سینما درباره «جایزه پژوهش سال سینمای ایران» در مهر

منوچهر شاهسوار

ضرورت توجه و حمایت جدی‌تر از تئاتر شهرستان‌ها

عکس تئاترینما است

جای اجرای صحنه‌ای زنده را نمی‌توان منطقی دانست و این کار جفایی در حق هنرمندان فعال در شهرستان‌ها به شمار می‌آید. تئاتری‌هایی که نمی‌توانستند به درستی، از راه اصولی‌اش و همانند گذشته به جشنواره فجر راه یابند از امکان مواجهه و تعامل با هنرمندان و آثار تئاتری تولیدی دیگر شهرستان‌ها برای کمک به ارتقای کار خود محروم می‌شدند. درحالی که تئاتر مناطق همواره باعث و بانی پیشرفت در تئاتر شهرستان‌ها بوده و دلیلی می‌شده برای آنکه آنها هرسال بهتر از سال پیش تئاترهای خود را تعالی ببخشند و فرصتی برای مواجهه بهتر با داوری‌ها و آزوسوی شانس بیشتری جهت برگزیده شدن احتمالی کار خود پیدا کنند. بی‌اغراق در آن شرایط شرکت در رقابت جشنواره‌ای به دلیلی برای پیشرفت‌شان تبدیل می‌شد، اتفاقی که در سال‌های برگزاری غیرحضور می‌مکن نبود. اما اتفاق خوب اینکه امسال برای مرتبه‌ای دیگر شاهد احیای جشنواره تئاتر مناطق بودیم، شروع و تدریجاًها را پاک کرده و به جای آن گمانه‌های اهالی تئاتر شهرستان‌ها را سبب شود. متولیان فرهنگی از این طریق آنان را امیدوارانه‌تر به چالش برای برگزیده شدن فراخواندند. از این طریق اهالی تئاتر شهرستان‌ها توجهی منطقی برای حضور و رقابت دارند و می‌دانند عادلانی در داوری‌ها، برای برگزیده شدن حاکم خواهد شد؛ اتفاقی که می‌تواند پرسش‌ها و تردیدها را پاک کرده و به جای آن گمانه‌های مثبت را جایگزین کند. با این حال ناگفته نماند که تئاتر شهرستان‌ها بیش از این نیازمند حمایت و تدبیرهای درست و راستین برای پیشرفت است تا این هنرمندان در برابر این تئاتر تهران بتوانند به قطب‌های چشمگیری تبدیل شوند. این ضرورتی است که حتی نیازمند برنامه‌ریزی‌هایی سالیانه و فراتر از برگزاری جشنواره تئاتر مناطق است. از آنجایی که دولت متولی گسترش فرهنگ است در این زمینه باید با جدیت بیشتری برنامه‌ریزی کرده و هزینه‌های لازم و ضروری را تأمین کند وگرنه در شرایط نابرابر، تئاتر شهرستان‌ها آسیب خواهد دید و زمینه‌های پیشرفت فرهنگی در سراسر ایران‌زمین فراهم نخواهد شد.

هنری موفق است که چالش‌های ذهنی ایجاد کند

زیبایی‌شناسی پدیده روانی و احساسی است، تجربه‌ای که برای هر انسانی اتفاق خوشایند و مطلوبی محسوب می‌شود چراکه به زندگی ارزش معنا می‌بخشد. زیبایی شناختی، تجربه‌ای است و دروغی که موجب درک بهتر محیط می‌شود، این درک باعث تغییر در نگرش فرد و رشد ساختار ذهنی او می‌شود. «زیبایی» همیشه جذاب و لذت بخش است و هنر نیز به واسطه همین ویژگی است که همواره ارزشمند جلوه می‌کند.

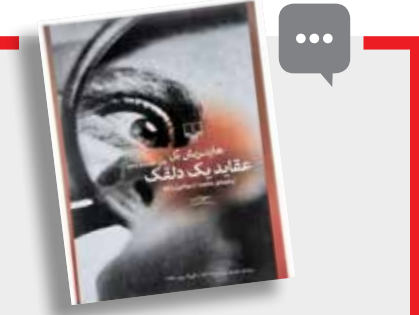
زیبایی عواطف انسان را تحریک می‌کند و بدین ترتیب ذهن سطوح بالاتری را ادراک می‌کند. این ادراک موجب کشف پیام نهفته در آثار هنری می‌شود. پیام‌های پیچیده را نمی‌توان به‌صورت مستقیم درک کرد و در این بین هنری موفق است که چالش‌های ذهنی به وجود آورده و بازتاب‌هایی ایجاد کند.

هنرمند موفق هم کسی است که چیزهای غیرمنتظره را به اثر خود وارد سازد. از آن رو که تخیل یکی از مهم‌ترین عوامل در شکل‌گیری اثر هنری است و همچنین آثار هنری از عاطفه و احساس هنرمند نیز سرچشمه می‌گیرند. در نتیجه پدیده تک عنصر اصلی سازنده آن تخیل و عاطفه است، نمی‌تواند معنایی تک بعدی داشته باشد. از این جهت است که هر کس در برابر آثار هنری قرار می‌گیرد، دریافت و استنباط خاصی دارد و به طریقی جذب آن می‌شود.

زیبایی در هنرهای مختلف معیارهای متفاوتی دارد، معیارهایی مانند رنگ در نقاشی، فرم در مجسمه سازی و معماری، ترکیب بندی در عکاسی، تعادل و تقارن در طراحی صنعتی و… که هر کدام از این معیارها اثرات بسیاری از فرهنگ و عوامل اجتماعی و روانی آن مختصات می‌گیرند. «جورج دیوید بیرکهوف» دانشمندی است که تأکید دارد چیزی زیبایست که با کمترین علامت‌های ممکن، بیشترین نظم ممکن را عرضه کند؛ اما زیبایی تنها از طریق نظم و قاعده به دست نمی‌آید، بلکه نتیجه دو صفت متضاد است که هر دوی به یک اندازه ضروری هستند.

بر طبق نظر برخی فلاسفه و نظریه‌پردازان دیگر؛ لذت، زیبایی، انگیزش احساسی همگی ربط به دیدگاه و تجربه مخاطب هنری دارد و جملگی با آنکه واجد ارزش چشمگیری هستند ولی با این حال استاد به هیچ یک از آنها دلیل جذابیت هنر در خالص‌ترین شکلش را آن طور که شایسته و بسنده است تبیین نمی‌کند. اما برای درک بیشتر هنر باید زبان و نشانه‌های آن را آموخت. هنرمندان مهم‌ترین عامل درک و شناسایی زیبایی و آثار هنری اند. زیبایی و هنر یا ساخته طبیعت بوده یا دست پرورده هنرمندان، زیبایی پیش از هنر در طبیعت وجود داشته و دارد ولی درک آن در ابتدا مشکل و شناخت آن توسط هنرمند صورت گرفته است. هم اکنون درک هنری در بعضی افراد در اثر مشاهده آثار هنری در محیط پیرامون‌شان به طور ناخودآگاه تا حدودی تقویت یافته و پرورش می‌یابد. هنرهایی که ارتباط بیشتری با مردم برقرار می‌کنند جذاب‌تر هستند. به‌صورت کلی هنر یک رسالت مردمی است و هنری که ارتباط مستقیم با مردم داشته باشد ماندگارتر خواهد بود. در نظر هیوم ، سلیقه تمام چیزی است که زیبایی بر مبنای آن بنا شده است، اگرچه برخی افراد ممکن است قدرت تشخیص بیشتری نسبت به بقیه داشته باشند. نظر او آنچه زیباست، چیزی است که برای بیننده خوشایند است.

«هرگز نباید سعی در تکرار لحظات داشت، باید آنها را همان‌گونه که یک بار اتفاق افتاده است تها به‌خاطر آورد.»

عقاید یک دلقک، هاینریش بل

حافظه: تقلاي بين فراموشي و يادسپاري

رولان بارت در کتاب «اتاق روشن: اندیشه‌هایی درباره عکاسی» نوشت: «شرط لازم تصویر، یک نظر است. این را یانوش به کافکا گفت و کافکا لبخندی زد و پاسخ داد: ما از چیزها عکس می‌گیریم تا از فکرمان بیرونشان کنیم. داستان‌ها من، راهی بر بستن چشم‌مان هستند.» گویی کافکا با پاسخش از آرامش ذهن سخن گفت، ذهنی که حیاتش بسته به حافظه است، حافظه‌ای که کارکردش یادسپاری

خاطرات و اطلاعات است و یادسپاری تنها زمانی معنا پیدا می‌کند که فراموشی درک شود. از این رو، اساساً فراموشی مانند تبغی دو لبه است، هم می‌تواند مایه آرامش و نجات باشد و هم مایه رنج و عذاب. هم انتخابی است و هم غیر انتخابی. هم زودگذر است و هم ابدی. درست مثل یادسپاری. همان‌طور که «لیزا جنوا» عصب‌شناس و نویسنده نامدار کتاب «به یاد داشته باشید: علم به یاد آوردن و هنر فراموشی» می‌گوید: «در حالی که حافظه پادشاه است، اما کمی هم بی‌معنا است.» اینکه چگونه می‌توانید با جزئیات به یاد آورید که ۲۰ سال پیش کنش کودکی‌تان چه رنگی بوده اما حتی نمی‌توانید به یاد آورید که دوزخ پیش ناهار چه خوشمزه‌اید! درواقع نقش متناقض حافظه و متعاقب آن فراموشی و یادسپاری، گویا در حول احساسی می‌چرخد که با فراموشی درصدد کنار زدن مرزتش و با یادسپاری، درصدد تکرار لذتش هستیم و شاید هم بالعکس! بنابراین بسیاری اوقات ما با آگاهی انتخاب می‌کنیم که چه چیزی به‌خاطر بسپاریم و چه چیزی را فراموش کنیم. پس از این، بعدها ممکن است با یک عامل تحریک‌کننده، هیجان رویبادی را که برای ما بدل به خاطره‌ای شده، دوباره تجربه کنیم، آنچه که می‌تواند خشم، غم، شادی یا عشق باشد، مثلاً آن عامل تحریک‌کننده می‌تواند گذر از یک محله یا گوش دادن به یک موسیقی خاص یا بویدن تصادفی دود هیزم باشد که هر کدام خاطراتی از گذشته‌های دور با همان احساس هیجان را می‌توانند دوباره در ما غلیان کند. بنابراین در ابتدا آنچه که برای ما در این فرایند اهمیت دارد، نقش حافظه خودآگاه است، همانی که گویی رابطه عاشقانه‌ها با ذهن دارد و به‌مثابه موهبتی ارزشمند برای انسانی است که با گذر عمر تصور می‌کند روزی وی را ترک خواهد کرد یا حداقل ناپدیده خواهد گرفت. از این رو، جنوا ادامه می‌دهد: «بیشتر چیزهایی که فراموش می‌کنیم، شکست شخصیت، شانه‌های از بیماری یا حتی دلیل منطقی برای ترس نیست – جاهایی که بیشتر تمایل داریم برویم زمانی است که حافظه ما را نادیده می‌گیرد. هر بار که چیزی را فراموش می‌کنیم که فکر می‌کنیم باید به‌خاطر بسپاریم یا وقتی که جوان‌تر بودیم به یاد می‌آوریم، احساس نگرانی، خجالت یا ترس می‌کنیم. ما به این فرض پایبند هستیم که حافظه با افزایش سن ضعیف می‌شود، به ما خیانت و سرانجام ما را ترک می‌کند، اما سومی دیگر اهمیت حافظه آن است که به وسیله همان عوامل تحریک‌کننده می‌تواند سبب غلیان دوباره همان هیجان‌های آرام‌دهنده و اضطراب‌زا باشد، بنابراین ناگزیر می‌شویم که از مکانسیم‌های دفاعی برای دور کردن آنها از ضمیر خودآگاهمان استفاده کنیم و بدین‌گونه آگاه باشیم آنها را به ضمیر ناخودآگاه بسپاریم، تا مجدداً این اضطراب‌ها را تجربه نکنیم. با این حال همان تنش‌های نهفته در ناخودآگاه در سر بزنگاه‌ها یا حتی در رؤیاه‌ها به سراغمان خواهد آمد تا سرانجام در جایی ما را به تله بیندازد، البته قدرت بی‌بدیل حافظه ناخودآگاه همواره مایه رنج نیست، بلکه می‌تواند عامل موفقیت هم باشد. به هر روی، گویا چالش اصلی حافظه همین دوگانگی است، یعنی تقلاي بین فراموشی و یادسپاری. کشمکش بین خودآگاه و ناخودآگاه. جریان‌ی بین مسرت و محنت که فراموشی و یادسپاری می‌تواند دلیلی یکی از آنها باشد. از این رو پاسخ کافکا گویی تنها مرهمی برای کاستن این رنج است، اینکه با ذخیره کردن تراوشات فکری در جایی به غیر از ذهنمان به حافظه فرصت استراحت دهیم تا با بایگانی کردن آنها موقتاً فراموششان کنیم و در مواقع لزوم دوباره به یادشان بیاوریم، یا با همان ذخیره‌سازی در همانجا- مثل خلق اثری- محالی دهیم که تراوش عوامل آرام‌دهنده در ناخودآگاه را مثل فیلمی روی پرده غبارآلود حافظه مان به نمایش بگذاریم تا با مشاهده و پذیرشش، برای مدت ولو کوتاهی، سرانجام، با آرامش چشم‌انمان را ببندیم، چشمانی که ناظر چشم‌انداز تقلاي ابدی فراموشی و یادسپاری، در قلمرو بیکران حافظه است، حافظه‌ای که حیات ذهنمان به آن بستگی دارد.

عکس را دیدم و فهمیدم این فیلم صرفاً در مورد برده‌داری نیست بلکه در رابطه با مفهوم رهایی است. این فیلم در مورد کارهایی است که یک انسان انجام می‌دهد تا به رهایی برسد و در واقع به روایت ایمان و اعتقادی می‌پردازد که اینگونه افراد در دل دارند؛ بنابراین قبول کردم در آن بازی کنم. در حقیقت تصویری که از ستون فقرات این سیاه‌پوست گرفته شده مرا متحول کرد و توانستم با او همذات‌پنداری و خودم را در قالب او تجسم کنم و حال می‌خواهم این حس و حال را با شما به اشتراک بگذارم.» به هر صورت به تصویر کشیدن هر فصل تاریک از تاریخ جهان، کاری است که هرگز نباید آن را ساده گرفت.

هر گونه نمایش وقایع ناراحت‌کننده می‌تواند تمرینی حیاتی برای افشای حقایق واقعی باشد که اغلب ممکن است برای مدت طولانی ناگفته بماند. موضوع برده‌داری که با وجود ایالات‌متحده پیوند خورده، موضوع زشتی است که اثرات آن تا به امروز به طور کامل از بین نرفته است و ما دامه موفقیت داستان‌سرایی‌تی که تلاش کرده‌اند درک عمیق‌تری از چنین قساوت‌هایی به دست آورند کم نیست و حالا فیلم «رهایی» هم یکی از همین آثار است که می‌توان به خاطر تلاشش برای به تصویر کشیدن سفری دلخراش، جدیت را در آن احساس کرد؛ فیلمی که دیدن آن را به کسانی که تاریخ رنج بشری را دنبال می‌کنند، می‌شود پیشنهاد کرد.

رهاسازی

کارگردان: آنتوان فوکوآ

بازیگران: ویل اسمیت، بن فاسترو…

محصول: ۲۰۲۲

عکس

گل تاب فشار در دیوار ندارد / رضابد رسما،

نوشت